

LAUREN ST JOHN

IN HET SPOOR VAN WONDER

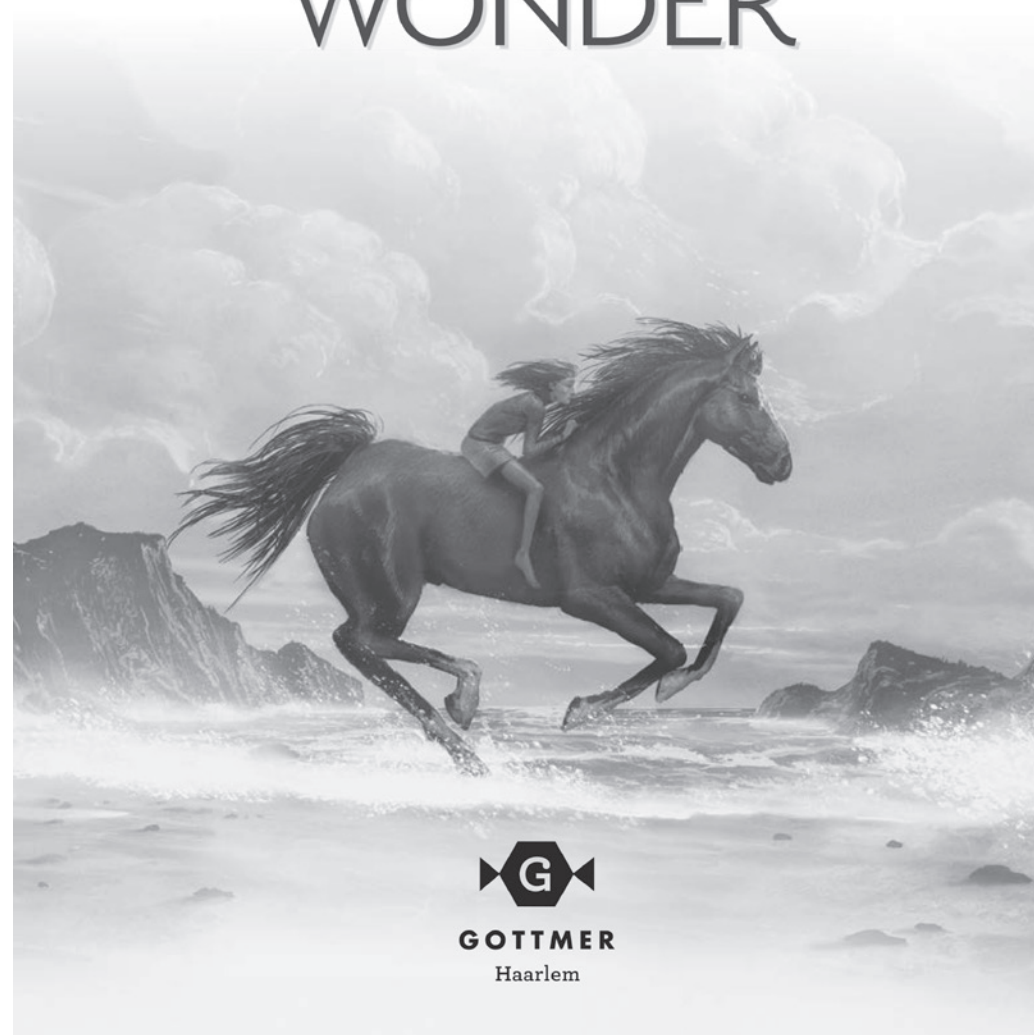
ANDERE BOEKEN VAN LAUREN ST JOHN:

De Storm-serie

Deel 1 *Het paard van een dollar*

Deel 2 *Snel als de wind*

Deel 3 *De vuurproef*

GOTTMER

Haarlem

Voor mijn vader, die me mijn droompaard Morning Star gaf,

*Voor mijn moeder, die me India, Griekenland en
de Seychellen liet zien,*

*En voor mijn zus Lisa, door wie ik blijf geloven dat
de natuur op elke vraag een antwoord heeft...*

Eerste druk, 2024

© 2023 tekst Lauren St John

© 2023 illustraties Marie-Alice Harel

De oorspronkelijke uitgave van dit boek verscheen onder de titel

Finding Wonder bij Faber & Faber Limited, Londen

Voor het Nederlandse taalgebied:

© 2024 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV,

Postbus 317, 2000 AH Haarlem (e-mail: info@gottmer.nl)

Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit

van de Gottmer Uitgevers Groep BV

Vertaling: Esther Ottens

Vormgeving omslag: Studio Swanink

Vormgeving binnenwerk: Crius Group

Druk en afwerking: Wilco BV

ISBN 978 90 257 7925 2

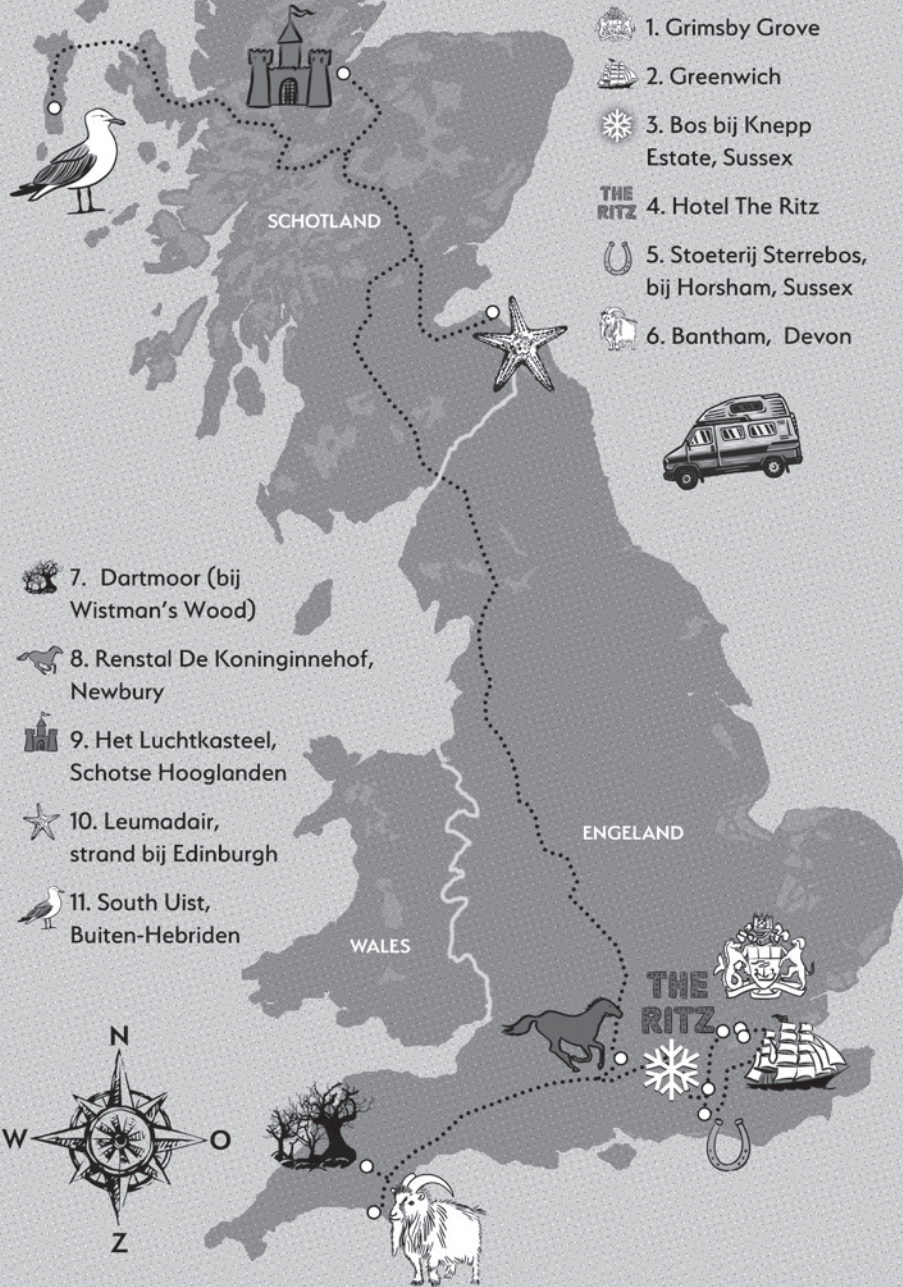
ISBN 978 90 257 7926 9 (e-book)

NUR 283

www.gottmer.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

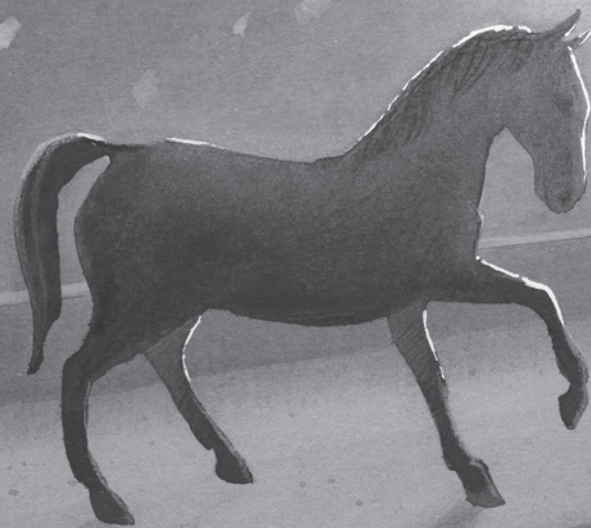
DE REIS VAN ROE

Zeg eens, wat ben je precies van plan met dat ene woelige, kostbare leven van je?

MARY OLIVER

GOUDEN GLORIE

1. LOTERIJ

Toen de dood bij Roe Thorn op de deur klopte lag ze net te dromen.

Ze wist dat het een droom was omdat ze met een vriendin bij een popconcert was, twee feestjes die in haar wakende wereld nooit voorkwamen.

Haar denkbeeldige vriendin schreeuwde iets in haar oor en probeerde haar mee te trekken, maar Roe had het veel te erg naar haar zin. Met open mond keek ze naar de drummer van de band; naar zijn woeste, rondvliegende haar en de chaos van armen en stokken. Zijn bekkens blonken alsof ze in lichterlaaie stonden.

De zangeres gaf haar pogingen om boven het lawaai uit te komen op en stormde het toneel af. De gitarist en de toetsenist volgden. Onder de verblindende lampen beukte de drummer gewoon door. De bas bonkte in Roes borstkas als een tweede hartslag.

Nu wilde ze zelf ook graag weg, maar ze kon geen kant op. Gevangen in de zwetende, hossende menigte begon ze in paniek te raken. Waar was haar vriendin gebleven?

‘POLITIE! OPENDOEN!’ beval een stem uit de ruimte. De droom spatte als glas uit elkaar.

Met moeite kwam Roe overeind in bed. Een blauw licht flitste door haar slaapkamer, niet gehinderd door de rafelige gordijnen. Heel even loeide er ergens een sirene.

Ze keek er niet van op dat er politie voor de deur stond. Grimsby Grove was nu eenmaal zo'n straat. Als de jongens van nummer 8 niet aan het knokken waren, was er wel weer iets met de dealers op nummer 33.

Vaak klopten de vermoeide agenten bij de Thorns aan om te vragen of Roe of haar vader iets had gezien, maar na twaalfen hadden ze dat nog nooit gedaan.

Misschien had een ambulanceteam het verkeerde huis te pakken. Anders dan sommige andere burens waren de twee oude mensen naast hen zo lief als maar kon, maar meneer Badawi had een nieraandoening en de afgelopen week had zijn vrouw twee keer het noodnummer gebeld.

Het gebonk begon opnieuw.

'Pap!' schreeuwde Roe. 'Pap, wakker worden, er is iemand aan de deur!'

Dat zou elk normaal mens allang hebben begrepen, maar als het om haar vader ging had Roe geleerd niets voor lief te nemen.

Ze sprong uit bed en liep meteen een rij speelgoedpaarden omver. In de loop van de jaren had iedereen behalve haar vader al wel een keer gezegd dat ze er nu toch echt te oud voor was.

Soms voelde ze zich schuldig omdat ze met haar elfenhalf jaar nog steeds hele olympische wedstrijden organiseerde en in de woonkamer met Gouden Glorie in haar rechterhand over omgekeerde stoelen, de oude salontafel en de armluning van de aftandse bank sprong.

Op zulke momenten was Gouden Glorie voor haar net zo echt als het roodbruine springpaard op de poster in haar slaapkamer. Wonder Boy, eigendom van tienerster Rhianna Cooper, was Roes droompaard.

'Als ik zo'n paard had zou ik de gelukkigste persoon op aarde zijn,' had ze een keer tegen haar vader gezegd. 'Hij is aan alle kanten perfect. Ik hoop dat Rhianna weet wat een mazzel ze heeft. Perfect talent, perfect huis én een perfect paard.'

'Ruby Roe, perfect plus perfect plus perfect staat niet per se gelijk aan mazzel hebben of gelukkig zijn,' had haar vader geantwoord. 'Het leven is geen optelsom. Het is een ingewikkeld rommeltje. Geluk zit in de verrassendste verpakkingen en komt op de meest onverwachte momenten. Soms vind je het op een plek waar je nog nooit hebt gezocht.'

En weer had hij zich verloren in herinneringen aan die keer dat hij, op verlof van de marine, een Londense hoek om sloeg en tegen het geluk op botste in de vorm van Roes moeder (die nog Joy heette ook), die daar met haar hoofd in de wolken liep omdat ze net haar verpleegkundediploma had gehaald.

Wrang genoeg werd Roes vader meestal verdrietig als hij aan Joy dacht. Al heel snel bedacht hij dan dat hij nog gauw even weg moest voor een dringende boodschap of een baanzoekactie (meestal in café De Haas en de Schildpad), waarna hij urenlang wegbleef. Een paar keer was hij zelfs de hele nacht niet thuis gekomen.

'Als ik de loterij win, wordt het allemaal anders,' zei hij altijd. 'Dan hebben we ons leven zo weer op orde. En koop ik je droompaard voor je.'

Als ik de loterij win was de soundtrack van hun dagen.

Roe, die na een nieuwe roffel op de deur vlug het licht had aangedaan en de gang op was gerend, bonkte op de deur van haar vaders slaapkamer.

Stilte. Dat had ze al verwacht.

Ze wilde net naar binnen stormen om hem wakker te schudden toen het bonken opnieuw begon.

‘Ik kom al, ik kom al,’ schreeuwde ze de onzichtbare bezoeker toe, en ze holde terug door de gang, in gedachten al koortsachtig op zoek naar een goede smoes.

Het spijt me heel erg maar mijn vader heeft migrainellast van zijn rug/griep. Nee, ik mag hem echt niet storen.

Uit gewoonte raapte ze in de woonkamer in het voorbijgaan een pizzadoos en een paar blikjes op en gooide ze achter de bank, uit het zicht. Heel lang was ze er trots op geweest dat ze het huis net zo netjes schoonhield als haar moeder vroeger, maar de laatste tijd had ze de boel een beetje laten versloffen.

Dat wilden volwassenen maar nooit begrijpen. Dat kinderen ook moe werden.

Diep ademen. Lief glimlachen.

Roe deed de voordeur open.

De vrouwelijke agent, die haar wapenstok had opgetild om nog maar eens aan te kloppen, leek te schrikken toen er opeens een kind voor haar neus stond. Knipperend met haar ogen keek ze langs Roe in haar te kleine pyjama.

‘Waar is je mama, lieverd?’

Het blauwe licht van de politieauto zwaaide rond als de lamp van een vuurtoren die waarschuwde voor puntige rotsen enodelijke stromingen.

In de auto spelde een andere agent in zijn portofoon haar adres. ‘*Grimby – Golf, Romeo, India, Mike, Sierra, Bravo, Yankee... Grove – Golf, Romeo, Oscar, Victor, Echo – nummer tweeëndertig.*’

De rilling die door Roe heen ging had niets met de ijsskoude

wind of de gore januarisnieuw te maken. Het leek alsof ze wist wat er ging gebeuren voordat het gebeurde.

Uit het donker kwam een broodmagere jongeman aangesnel. ‘Excuses, agent Pooran. Ik ben zo snel mogelijk gekomen.’

Het was Roes nieuwe maatschappelijk werker. De man die haar vaders smoezen over waarom zij niet op school was nooit geloofde. De man die haar steeds te slim af probeerde te zijn. Maar nu was zijn smalle gezicht bleek en gespannen.

‘Ruby is een paar jaar terug haar moeder verloren,’ zei hij tegen de agente. ‘Ze waren nog maar met z’n tweeën, Roe en haar vader.’

Wären.

De verleden tijd raakte Roe als een kanonskogel in haar borst.

Voor ze haar konden tegenhouden rende ze de gang in. In de stille slaapkamer van haar vader was niemand, het bed was keurig opgemaakt.

Zijn laatste woorden kwamen bij haar terug alsof hij pal voor haar stond. Glimlachend als altijd.

Ademend als altijd.

Ga maar alvast lekker naar bed, Ruby Roe. Ik ga nog even snel een lot kopen. Binnen vijf minuten terug. Je weet maar nooit, misschien is dit onze geluksdag.

2. RODE JAS

Kwam hij of ging hij?

Roes ogen waren droog, en dat was al zo sinds agent Pooran en Iain, de maatschappelijk werker, met haar waren gaan zitten om haar luid en duidelijk, alsof ze een beetje doof was, uit te leggen dat haar vader voor nummer 16, precies halverwege hun huis en de kiosk op de hoek, dood neer was gevallen.

‘De mensen van nummer 16 zijn niet thuis en de nicht die op het huis past wist niet waar je vader woonde,’ vertelde de agente. ‘Ze belde een ziekenwagen en die belde ons weer. Het heeft een paar uur geduurd voor een buurtbewoner ons jullie flat wees. Je vader had namelijk geen ID bij zich.’

‘Kwam hij of ging hij?’ herhaalde Roe.

‘Pardon?’

‘Was hij op weg naar de hoek of op weg naar huis? Hij ging alleen even een lot kopen. Hij dacht dat het misschien zijn geluksdag was.’

Ze had het gevoel dat er een stekelvarken in haar borst klem zat. Ze had te veel pijn om te huilen. ‘Ónze geluksdag.’

Agent Pooran en Iain keken elkaar aan.

‘Het leven kan soms zo wreed zijn,’ zei de agente meelevend. ‘De mensen van de ambulance denken dat je vader misschien een kleine hartafwijking had waar hij niets van wist. Zoiets kan

zonder waarschuwing misgaan, bij iedereen, op elke leeftijd. Zelfs bij voetballers van drieëntwintig. Het was een kwestie van tijd.’

Het was een kwestie van tijd.

Het zinnetje ging in een loop door Roes hoofd. Sinds haar moeder op weg naar haar werk van haar fiets was gereden, was ze bang geweest voor de volgende klopping op de deur. Nu was het ergste waarheid geworden.

‘O,’ was het enige wat ze kon uitbrengen.

‘Ruby, je hebt een enorme schok gehad, je zult wel doodop zijn,’ zei Iain met een blik op de klok, die nu bijna halftwee aangaf. ‘We moeten zien dat we je veilig onderbrengen. Het liefst bij familie of vrienden. In je dossier staat dat je alleen nog een tante hebt, de zus van je moeder. Vind je het goed dat ik haar bel? Kunnen jullie het een beetje met elkaar vinden?’

Roe herinnerde zich levendig hoe haar vader en haar tante een jaar geleden tegen elkaar hadden staan schreeuwen. Een halfjaar nadat haar moeder was overleden, was Joni Jackson onaangekondigd langsgesproken en had ze Roe midden op de dag thuis aangetroffen in plaats van op school – en haar vader slapend op de bank.

Haar ideeën over opvoeden waren niet in goede aarde gevallen.

‘Hoe durf je mij de les te lezen over verantwoordelijk ouderschap terwijl je zelf niet eens kinderen hebt en geen flauw benul hebt hoe je voor ze zou moeten zorgen,’ had Roes vader haar toegesnuwd. ‘Wanneer heb jij voor het laatst een echte baan gehad? Ga weg en kom pas terug als je eens goed in de spiegel hebt gekeken. Trouwens, Roe is hartstikke gelukkig, toch, Roe?’

‘Hartstikke,’ had Roe uitdagend geantwoord. ‘Papa is de liefste vader van de hele wereld.’

Door de spleet tussen haar gordijnen had ze Joni's oranje, met bloemen, vlinders en een breed lachende surfer beschilderde Volkswagenbusje de straat uit zien scheuren. Dat was de laatste keer dat de Thorns haar zagen.

Iain wachtte nog steeds op antwoord. 'Jouw tante Joni – is die aardig?' drong hij aan. 'Vind je het leuk als jullie bij haar op bezoek gaan?'

Roe was niet van plan hem aan zijn neus te hangen dat ze de ansichtkaarten die haar tante uit Nieuw-Zeeland, Griekenland of de Himalaya stuurde beter kende dan Joni zelf. Waar haar tante op dit moment uithing – Roe had geen idee. In een grot aan een surfstrand in Devon? In een joert in Pembrokeshire? Op een zolderkamertje voor hongerende kunstenaars in Parijs?

Wat dééd Joni eigenlijk? Dat was ook nooit duidelijk geworden.

Het deed er niet toe. Roe had niet veel keus. Óf ze mocht bij haar tante gaan wonen óf ze zouden haar in een tehuis stoppen, waar ze tot het einde der tijden op adoptieouders zou kunnen wachten.

'Joni is de liefste tante van de hele wereld,' loog ze.

'Dat is niet mijn tante.'

Roes stem was schor van uitputting en wanhoop. Het had haar niet verbaasd toen haar tante moeilijk op te sporen bleek. Haar oude telefoonnummer werkte niet meer en ze was een paar keer verhuisd. Toen haar nieuwe contactgegevens eindelijk boven water waren, had ze haar telefoon uit staan, en dat bleef het grootste deel van de dag zo.

Daarom was het alweer donker, en bijna negentien uur nadat de politie bij de Thorns op de deur had geklopt, toen er bij het pleeggezin waar Roe de hele dag al zat een stel koplampen de oprit op zwiepten.

Haar tante had tegen Rayleen, de maatschappelijk werkster die de dienst van Iain had overgenomen, gezegd dat ze er om 'klokslag acht uur' zou zijn en daar kwam iemand aan, om klokslag acht uur.

Roe keek tussen de jaloezieën door. Ze had een oranje kampeerbusje verwacht, geen Porsche met geblindeerde ramen.

Het portier ging open. Twee sierlijke benen in zwarte knielaarzen stapten in de sneeuwprut. Een slanke figuur met een rode jas, rode sjaal en een wollen muts tot vlak boven haar ogen kwam met energieke passen het tuinpad af.

Roe deinsde een beetje achteruit. 'Dat is niet mijn tante,' herhaalde ze. De Joni die zij zich herinnerde was meer een knuffelbeer in een tie-dyeshirt en een hippiebroek met lapjes panterstof op de knieën.

'Hoe bedoel je, dat is niet je tante?'

Rayleen, een onverstoorbaar nuchter type, liep met grote stappen de gang in naar de voordeur. De stemmen van de vreemde vrouw en de maatschappelijk werkster, die een identiteitsbewijs (mét foto) eiste, waren binnen te horen.

Even later beende de vrouw met de rode jas de kamer in.

'O Roe, dat dit nou moest gebeuren,' riep ze. 'Wat verschrikkelijk voor je. Ik vind het zo erg.'

Voor Roe kon protesteren werd ze omhuld door kasjmier en de geur van oranjebloesem en kokos. Ze had het de hele dag koud gehad, maar nu begon de warmte door haar aderen te stromen.

‘Stop, mevrouw! Eerst moet er duidelijkheid zijn over uw identiteit,’ voer Rayleen uit. ‘Ruby, ken je deze persoon? Is zij je tante?’

Roe deed onhandig een stap naar achteren. Deze Joni kleepte zich heel anders dan de oude Joni, maar haar warmte en de bezorgdheid in haar lichtbruine ogen waren hetzelfde.

Omdat ze haar stem niet vertrouwde knikte ze alleen maar.

Joni keek Rayleen strijdlustig aan. ‘Het zou fijn zijn als we de formaliteiten zo snel mogelijk konden afhandelen. Ik wil Roe graag mee naar huis nemen.’

3.

VOORGOED DUURT LANG

De rit ‘naar huis’ verstreek in een waas van tranen en straatlantaarnlicht. Roe kon totaal niet bevatten wat Joni allemaal zei. Iets over een nieuwe partner, Gary; een nieuwe baan bij een wellnesscentrum in de dure wijk Chelsea; een nieuw appartement in Greenwich – dat van Gary.

‘Het zal wel een beetje krap worden, maar we gaan ons best redden. En Gary zal dol op je zijn, dat weet ik zeker. Hij is nu op reis voor zaken. Vanavond laat weer thuis. Je ziet hem morgenochtend wel. Het belangrijkste is dat je weet dat ik er vanaf nu altijd voor je zal zijn. Je kunt op me rekenen.’

Roe reageerde niet. Ze was moe tot op het bot. Woorden waren maar woorden. Wat volwassenen beloofden en wat ze deden waren twee verschillende dingen.

Als ik de loterij win...

Ze zakte verdoofd onderuit en bewoog pas weer toen Joni de auto in een ondergrondse garage parkeerde. Een smetteloze lift bracht hen in een mum van tijd naar een penthouse met uitzicht op de Theems.

Voorbij de liftdeuren begon een droom van wit met chroom en eindeloze gladde houten vloeren. De wc’s waren zo groot en glimmend schoon dat Roe haar handen er bijna niet durfde te wassen.

Hoewel het penthouse vier keer zo groot was als de huurflat